

Det tillader sig derfor at anmode det ærede Finansudvalg om til 3dje Behandling af Finanslooforflaget for 1892—93 at ville stille følgende Vædringsforslag, som fremsat af dette Ministerium:

ad § 21 IV. D. Det kgl. Blindeinstitut.

Udgiftspost 2. Pensioner. Kontoen forhøjes med 200 Kr.

København, den 30te Januar 1892.

Gode.

J. Timm,
Sm.

Til Folketingets Finansudvalg.

52.

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

I Finansåret 1876—77 bevilgedes for første Gang et Beløb paa 10,000 Kr. til Undervisning og Forplejning af uformuende, aandsvage Børn, hvilket Beløb i de følgende Aar stadigt forøgedes, saa at det for Finansåret 1888—89 var vokset til i alt 90,000 Kr. Da der imidlertid uaget denne meget betydelige Forøgelse af Kontoen til Understøttelse for aandsvage Børn vedblev at vise sig en stedse stigende Trang til ny Anstaltspladser for aandsvage Børn og til yderligere Midler til Understøttelse for aandsvage, der opholde sig i disse, i hvilken Henseende bemærkes, at der efter at Understøttelserne for 1888—89 — til Beløb 90,000 Kr. — vare uddelte, endnu i September Maaned 1888 henlaa over 200 Ansøgninger om Bidrag til aandsvages Ophold paa Abnormanstalter, af hvilke Ansøgere saa godt som alle vare fuldt kvalificerede til at modtage saadan Understøttelse, som det for en meget stor Del af Ansøgerne endog var en Velfærdssag at opnaa, fordi det aandsvage Barns Tilstedeværelse i et fattigt Hjem i mangfoldige Tilfælde bandt Moderen til Hjemmet og derved hindrede hendes Erhvervsvirksomhed og forstyrrede hele Familiens Økonomi, — fandt Ministeriet, at det ikke kunde undslaa sig for at træffe yderligere Foranstaltninger til Forsørg for aandsvage.

Forinden videre foretoges i denne Henseende, ansaa Ministeriet det imidlertid for nødvendigt, at det blev gjort til Genstand for saakaldt Overvejelse, om Udviklingen af Aandsvagefagen, der hidtil er foregaaet sthykkevis, mer eller mindre tilfældigt og uden nogen forudlagt almindelig Plan som Rettefnor, burde fortsættes i det hidtidige Spor, nemlig alene ved privat Foranstaltning, eller om ikke Staten selv burde overtage Omsorgen for de aandsvage ved Oprettelsen af egentlige Statsanstalter. Thi medens Ministeriet vel ikke tvivlede om, at saa vel Aandsvageanstalten paa Gl. Bakkehus som de Kællerste Abnormanstalter fyldestgjorde ethvert Krav, som kan stilles til en privat Anstalt, forekom det det, efter at disse Anstalter havde faaet en saadan Størrelse, at de (i 1888) rummede henholdsvis 132 og 457 aandsvage, og efter at Staten, ved de betydelige aarlige Tilskud, den yder Anstalterne, har anerkendt, at deres Formaal i høj Grad vedrører den, at man ikke kunde tilbagevise Spørgsmaalet om Nødvendigheden af, at Staten selv overtog Driften og Ledelsen af disse Anstalter for derved at forhindre den med deres Karakter som Privatanstalter forbundne Usikkerhed saa vel i Henseende til Anstalternes fortsatte Bestaaen, som med Hensyn til en for Formaalets Opnaaelse betryggende Ledelse.

Ministeriet nedsaatte derfor i September 1888 en Kommission til at tage Spørgsmaalet om Foranstaltninger til Fremme af Omsorgen for aandsvage under Overvejelse i Forbindelse med Sagen om Foranstaltninger til Fremme af døvstummes Undervisning, og denne Kommission, som i 1889 afgav Betænkning og Forslag med Hensyn til døvstummes Undervisning, har nu i Slutningen af forrige Aar, efter forinden at have indhentet statistiske Oplysninger om samtlige her i Landet værende aandsvage og derefter ladet dette Materiale bearbejde, samt efter at have ladet undersøge de bestaaende Aandsvageanstalter i de omliggende Lande ved nogle af Kom-